

Anita Weaver

**Most
adj
esélyt**

adamo books kiadó

Anita Weaver

Most adj esélyt

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

ISBN 978-963-387-132-4

Első fejezet

A nagy visszhangot kavaráó pert sokan követték figyelemmel, magasabb körökben is. Mivel kétséges volt a per kimenetele, nagy bátorságra volt szükség ahhoz, hogy bárki is vállalja az ügyet. Már csak, a nagy figyelemre való tekintetre is. A hónapig tartó tárgyalás után, végül a sértett fél javára döntött a bíróság, ami mögött nem kis munka, és remek csapat állt, az élen Alex Martenssel. Sokan kételkedtek az ügy sikerében, ám, az ő állhatatossága, tapasztalata és tudása, megállta a helyét, fiatal kora ellenére, még egy ilyen nehéz esetben is. Többen is a bukására számítottak, főként az ellenzék táborából, de végül mégis az igazság győzött, az ő vezetésével.

– Gratulálok! Szép munka volt. – nyújtott kezét Gladis elismeréssel, a vele szemben álló fiatalembernek, miután elhagyták a tárgyalótermet. Ami nem kis dolog volt, hiszen a nő, az egyik legnagyobb jogvédő szervezet tagja volt. Minden ügye kiemelkedő szaktudásáról volt neves, ám ez már a magánéletére nem vonatkozott. A hírek szerint nem csupán a tudásával tett szert ilyen magas beosztásra, bár, ettől függetlenül a munkáját igen csak jól, és hatékonyan végezte, a többi nem számított.

– Köszönöm!

– Ha egyszer netán társaságra vágysz, ezen a számon elérsz – adott át neki egy névjegykártyát, majd gyors léptekkel távozott is, nem vesztegetve az idejét.

Bármennyire is jól esett ez a gesztus a részéről, neki sem volt ideje sütkérezni benne. Alex, és a köréje gyűjt kisebb csapat is ugyancsak kifelé tartott az épületből, időnként megállva, hogy fogadja a gratulációkat. Ahogy kiértek, még látta, amint a nő beszáll egy, a bíróság bejárata előtt várakozó autóba, és tekintetük egy pillanatra összekapcsolódott, amiből egyfajta ígéret sugárzott

felé. Jól ismerte ezt a fajta pillantást, sokszor volt már szerencséje hozzá, ám, eddig még egyetlen alkalommal sem élt az így felajánlott lehetőséggel. Figyelmét inkább a mellette haladó, ugyancsak piszok jó ügyvédre terelte, aki egyben a barátja is volt. Rick Everest egyike volt azon embereknek, akikkel szívesen dolgozott együtt, és akit egyben a barátjának is tekintett.

– Igen jó munkát végeztél! – veregette vállon elismerése jeléül a másik.

– Végeztünk – helyesbített Alex – csapat munka volt.

– De a munka oroszán részét te végezted.

– Viszont nélkületek nem ment volna.

– Hát, megtettünk mindent, ami tőlünk telt – vontta meg a vállát, mintha mindez semmiség lett volna a részükről.

A siker feletti öröm mindkettejük arcára büszkeséget rajzolt. Az irodába visszatérve a munkatársak összegyűlve várták, és tapssal fogadták őket. Arra a napra már a nem volt több munka, ennyi lazítást megérdemeltek a sok túlhajszolt óra után. Hogy kiengedjék a gőzt, beültek az egyik kedvenc helyükre, ahol gyakran megfordultak egy-egy hosszú nap után. A hely hangulatos volt, és ismerős arcokkal teli. Leültek a megszokott helyükre és kicsit elengedve magukat, mulatták az időt. Már jócskán benne voltak az éjszakában, mire mindenki hazakeveredett. Alex is nyugodt szívvel feküdt le, nem csak újabb sikert értek el, és igazságot szolgáltatottak, de megint megkönnyítették jó néhány ember életét.

A nyitott ablakon beáramló, hűvös esti szél meglebbentette a függönyöket, elterelve néhány pillanatra a fiatalember figyelmét a munkájáról. Bármennyire is jól sikerült a legutóbbi ügy, képtelen volt hosszabb ideig nem tudomást venni a többi fontos perről, ahol emberek életéről volt szó. Mindig ez volt számára a mérvadó. Jobbá szeretne volna tenni az emberek életét azáltal,

hogy kiharcolta az igazságot a számukra. Ez valahogy már a gyerekkora óta benne volt, mindig is erre készült és felnőttként a munkája is erről szólt. Valószínűleg az iskolai évek hatására vált ilyenné, ahol látta, hogyan bánnak egyesek a másikkal. Gyűlölte az erőszakot, így a jog volt az egyetlen járható út arra, hogy segítsen ezeken az áldozatokon. Megdöbbenette a magas szám, amely azt jelezte, mennyien szorulnak segítségre. Bármennyire is igyekezett, képtelenség lett volna mindenkinek a segítségére sietni, de elkövetett mindent, hogy minél többet teljesítsen a rábízott feladatokból. Teljesen mindegy volt milyen ügyben, ő mindig a lehető legtöbbet megtett azért, hogy védence megkapja az igazát. Ő nem a nagy embereket hivatott szolgálni, hanem azokat, akik valóban rászorultak a segítségre. Persze, ezért kapott jócskán hideget is, meleget is, de nem érdekelt. Megérte. Már csak azért is, mert ha azokra az életekre gondolt, amelyek általa jobbra váltak, nem volt kétsége afelől, hogy jó irányba halad. Eleinte természetesen, csak kisebb ügyekben vett részt, a sikereivel együtt azonban nőtt a rábízott perek száma, és az ügyek is egyre komolyabbak lettek, ám, a cél sohasem változott. Egyre közelebb jutott az álmához, minthogy az egyik legnagyobb emberjogi képviselő tagja legyen.

Alex szemüvegét levéve, fájó szemét dörzsölgette. Már órák óta ült a gépe előtt, a munkájába temetkezve. Órájára nézett, és meglepetten látta, hogy elrepült az idő. Felállt, és az ablakhoz sétált, hogy kinyújtóztassa a lábát. A párkányra támaszkodott, és élvezte, ahogyan a hűsítő szellő körbeöleli. Nem véletlenül esett a választása erre a lakásra, a kilátás lenyűgöző volt arról a helyről, ahol állt. Mindig is odavolt a természetért, szeretett az erdőkben, a hegyekben barangolni, és innen nyílt a legjobb kilátás a város mögött végig húzódó hegyóriásra. Mély lélegzetet vett, majd kiengedte. Gondolatai a hazáján méléztak. Egyesek szerint Amerika a lehetőségek hazája, ezt ő is így gondolta, bár, munkája

során nagyon sok esetben találkozott az ellenkezőjével. Akinek nem adatott meg, vagy képtelen volt élni a lehetőséggel, annak nagyon is feladta a leckét ez csodálatos földrész. Ő szerencsésnek mondhatta magát, minden szempontból. Szinte mindent elért, amit célul tűzött ki maga elé, és szerette hazája minden tájegységét. A nyüzsgő nagyvárosoktól kezdve, a csendes külvárosig, a hegyektől a kis parkokig. Épp ez a sokoldalúság volt az, ami leginkább lenyűgözte, pedig ismerte mindnek a veszélyesebb árnyoldalát is, amelyről sokaknak fogalmuk sem volt. Találkozott a nyomor megrendítő tehetetlenségével, és a természet rejtett veszélyeivel. Mindez azt sugallta, hogy keményen küzdeni kell az életben maradásért, nem szabad feladni soha, és ha ez sikerül, akkor az ember élvezni tudja mindazt, amit az élet kínál.

Néhány percnyi tétlenség után kelleetlenül fordult vissza az asztalához, de hiába próbált összpontosítani képtelen volt, egyszerűen túl kimerültnek érezte magát, bármennyire is szerette a munkáját. Ahogy ült, egyszer csak váratlanul eszébe jutott Gladis.

Elővette az előző nap folyamán kapott névjegykártyát, és tanulmányozni kezdte. A szép, formás betűk semmit sem árultak el a gazdájukról. Pusztán nyomtatott szavak voltak egy kis papírdarabon. Mielőtt tárcsázott volna, hosszú ideig forgatta az ujjai között, hogy megtegye-e. Gladis gyönyörű nő volt, de nagyon céltudatos, nem érdekelte más, csak a siker és az előrehaladás. Hogy bármit meg tett volna ennek érdekében, azt nem tudta, az viszont tény, hogy kemény játékos, minden téren. És pizszokul sikeres. Végül úgy döntött, egy pohár italtól, és egy kis beszélgetéstől nem áll feje tetejére a világ. Talán még élvezni is fogja. Beütötte telefonjába a számokat, és várt. Néhány kicsörgés után fel is vették. Meg sem várta, hogy megszólaljanak a vonal másik végén, rögtön a tárgyra tért.

- Szia! Jól esne most egy ital, van kedved velem tartani? - kérdezte, majd meglepődve hallotta, hogy a másik oldalról egy ismeretlen, kellemes, semmihez sem hasonlítható női hang válaszol a kérdésére.

- Az ötlet nem rossz, csak a szám az, amit hívott. - Istenem, ez a hang - gondolta, hiszen a hallatán jóleső, kellemes bizsergés futott végig rajta. Nem hitte, hogy ilyen valóban létezik. Olyan ez, amit az ember hallani akar, újra és újra.

- Bocsánat, valószínűleg valamelyik gombot melléütöttem - szabadkozott zavartan, és biztos volt benne, hogy a másik mosolyog, kihallotta a hangjából, ami őt is erre készítette.

- Semmi baj, velem is előfordult már.

- Még egyszer elnézést - mondta, és letette a kagylót. Az ablakhoz sétált és kinézett rajta, bár nem igazán látott semmit, gondolatai az iménti híváson jártak. Nem a beszélgetés volt az, ami megfogta, hanem az a lágy, dallamos, kellemes hang, amitől olyan késztetést érzett, hogy újra hallania kell. Ostobaságnak tartotta, hiszen csak egy női hang, mégis képtelen volt ellenállni a kísértésnek. Ismét kezébe vette a telefont és hirtelen ötlettől vezérelve, megnyomta az újrahívó gombot.

- Megint én vagyok - mondta ezúttal céltudatosan.

- Újra mellétárcsázott? - kérdezte a semmihez sem hasonlítható hang, mosolygósan, bár biztos volt benne, hogy a nő sejti az igazságot.

- Nem, most szándékosan vétettem el a számokat.

- Ez érdekes. Miért is? - Erre a kérdésre megjelent előtte egy kép, ahogyan az ismeretlen nő felvonja a szemöldökét.

- Szerettem volna megint hallani a hangját - válaszolta őszintén.

- A hangomat? - csodálkozott a nő a másik oldalon.

- Igen.

– Miért, mi van a hangommal?

– Ne értsen félre – szabadkozott Alex – de olyan kellemes tónusa van. Nem is tudom, hogyan fejezhetném ki magam, hogy ne tűnjön ostobaságnak, de attól tartok, akárhogy is, hiába próbálkoznék vele.

– Nos, köszönöm, bár még soha senkire nem volt ilyen hatással a hangom, legalábbis tudomásom szerint.

– Úgy tűnik most ez megtört. Ugye nem tartom fel semmiben?

– Dolgozom, de jó egy kis szünetet tartani.

– Értem. Ha nem veszi tolakodásnak, megkérdezhetem, mivel foglalkozik, hogy ilyen későn is dolgozik?

– Tanár vagyok, és jelenleg dolgozatokat javítok.

– És mire oktatja a jövő nemzedékét?

– Matematikára.

– Hm, szóval nem csak a hangja kellemes, de okos is – mosolygott elismerően Alex a telefonba, egyre jobban tetszett neki a beszélgetés.

– Ez már a második bók, rövid időn belül. Ha már itt tartunk, ön mivel foglalkozik?

– Ügyvéd vagyok.

– Nem túl hálás hivatás.

– Nézőpont kérdése.

– Meglehet, bár nekem kissé zordnak tűnik a paragrafusok kavalkádja.

– Miért, a számok nem azok?

– Ha valaki ismeri a bennük lévő rendszert, akkor nem.

– Nos, ez az én hivatásomra is vonatkozik, csak nem számokkal, hanem jogszabályokkal. Ha már szabályoknál tartunk, megfeledektem az egyik legfontosabb illemszabályról, a

bemutatkozásról. A nevem Alex. Alex Martens. És önben kit tisztelhetek?

– Örülök a szerencsének, Alex, Rachel vagyok.

– Akkor most már át is térhetünk a tegeződésre, a magázódás olyan személytelen.

– Részemről rendben – hallotta a nő hangját, és valami mást is, mintha hátra dőlt volna a székében.

– Hol tanítasz?

– Az egyik gimnáziumban.

– Gondolom, a diákjaid kedvelnek.

– Bizonyára, bár még nem kérdeztem őket ilyesmiről.

– Valahogy nem tudom másként elképzelni. A férjed mit szól hozzá, hogy hazaviszed a munkád, vagy már hozzászokott?

– Nem vagyok férjnél, vagyis voltam, de elváltunk.

– Sajnálom, sikerült beletrafálnom.

– Semmi baj, már régen túl vagyok rajta. Kit szeretnél volna meghívni egy italra? – terelte másra rögtön a szót Rachel.

– Nem szeretnék hengegőnek tűnni, de a legutóbbi ügy, amelyen dolgoztam, eléggé bonyolult volt, de sikerrel végződött, és az egyik úgymond kollégám felajánlotta, hogy bármikor szívesen elfogad egy meghívást, egy italra.

– Hadd, találjam ki, az illető egy hölgy.

– Valóban, az.

– Értem, talán meg kellene próbálnod újra hívni, de ezúttal a jó számon, amíg nem lesz nagyon késő.

– Nem olyan sürgős a dolog, várhat másnapig.

– Mi lesz, ha addigra meggondolja magát?

– Akkor így jártam.

– Érdekes hozzáállás. Nos, attól tartok az én dolgozataim viszont nem várhatnak, holnapra ki kell javítanom őket.

- Bocsánat, mennyire önző vagyok.
- Semmi baj, szívesen beszélgettem.
- Ennek örülök, talán máskor is felhívom egy kis csevegésre, kevésbé alkalmatlan időpontban. Természetesen, csak ha nem bánja.
- Ez kedves ötlet, lehet róla szó.
- Ezt megbeszéltük. Akkor hát, további jó munkát! Utána pedig, jó éjt!
- Köszönöm, neked is vizsont!

Alex a beszélgetés végeztével a biztonság kedvéért elmentette a számot, Rachel néven. Tetszett neki a nő hanghordozása, könnyed stílusa. Megpróbálta elképzelni milyen lehet a valóságban, az elgondolkodó tekintetét, ahogy az íróasztalánál ül, és a feladatokra koncentrálni. A szeme és a haja színét, bár egyik sem került szóba a beszélgetésük alatt, legközelebb megkérdezi, mert biztosan lesz legközelebb, ebben biztos volt. Már most készletet érzett arra, hogy tennie kell valamit, hogy újra hallja azt az elbűvölő hangot, ám, kénytelen volt belátni, a kelleténél már így is tovább tartotta fel önzőségéből. Csak remélni merte, legközelebb nem teszi le azonnal a telefont, mikor megtudja, ki van a vonal másik végén. Ezek után már nem volt kedve a tervezett kiruccanáshoz, de ha már felöltözött, úgy döntött tesz egy rövid sétát. Bizsergetően friss volt a levegő, de jól esett a benti után. Leginkább ilyenkor szerette ezt a környéket, mikor lecsengett a nagy nyüzsgés. A hold magasan ragyogott az égen, megannyi, előkelő fényű csillaggal körülvéve, mintha csak az udvarhölgyei lettek volna. Már gyerekkorában is gyakran gyönyörködött bennük, ami a mai napig a szokása maradt, bár egyre ritkábban akadt rá ideje. A nappalok nagy részét az irodában töltötte, a rengeteg munka pedig, sokszor az estéit is lefoglalta. Tisztában volt vele, hogy sokat vállalt, de mindezt

egyetlen cél vezérelte, hogy régi álmát valóra váltsa, bármennyit kell is érte dolgoznia, küzdenie.

Fiatal kora ellenére igen sokat ért el, amire nagyon büszke volt. Viszont ennek meg volt az ára is, nem sok ideje maradt másokra, igazi kapcsolatra. A futó kalandokat nem sokra becsülte, ám, hosszú távra nehéz volt megfelelő társat találni ilyen körülmények között. Vagy talán a mérce volt túl magas, amivel a nőket mérte, de egyetlen olyat nem talált a környezetében, akivel a házasságig el tudott volna jutni. Pedig, lássuk be, jócskán akadt jelentkező, adódóan a megjelenéséből, és a családi háttéréből kifolyólag, viszont irtózott még csak a gondolatától is annak, hogy olyas valakivel kösse össze az életét, aki nem önmagáért szereti, hanem a bankszámlájáért.

Gondolatai innen teljesen más irányba fordultak. Vissza az ismeretlen nőhöz, akinek a hangja simogató szellőként érintette meg. Újra megpróbálta elképzelni, milyen lehet a külseje. Vajon rövid, vagy hosszú frizurát visel? Milyen színű lehet a szeme? Annyira felkeltette az érdeklődését, hogy minél többet meg akart tudni róla, de nem mástól, hanem tőle magától. Még szerencse, hogy elmentette azt a számot. Már akkor biztos volt benne, hogy újra fogja hívni.

Rachel is mosolyogva tette le a telefont. Érdekes, egyben kellemes beszélgetésen volt túl, ám, meg sem fordult a fejében, hogy mindez újra megismétlődhet, amíg a férfi az engedélyét nem kérte. Érdekes embernek tartotta, legalábbis abból a pár dologból, amit megtudott róla. De nem maradt sok ideje ezen töprengenie. Az előtte álló halom füzetre pillantott, és mély sóhaj kíséretében újra munkához fogott.

Mivel túlságosan későn végzett a javítással, elég kevés ideje maradt az alvásra, így riadtan kapta fel a fejét az ébresztőóra hangjára. Régen nem volt már erre példa. Engedett magának még néhány pillanatot, majd ha nehezen is, de kimászott az ágyból. A

tükörbe vetett egyetlen pillantás elég volt ahhoz, hogy megállapítsa, ramatyul néz ki, szüksége lesz minden smink tudására, hogy eltüntesse a sötét karikákat a szeme alól. Beállt a zuhany alá, és alig több, mint félórával később, már sokkal jobban érzete magát, ahogy újra megnézte a végeredményt a tükörben. Egyébre nem is maradt ideje, felkapta a táskáját, a füzeteket és indulnia is kellett, ha nem akart elkésni.

A gimnázium előtt a megszokott látvány fogadta, ami jóleső érzéssel töltötte el. Diákok, akik ugyanoda tartottak, ahova ő. Már hosszú ideje tanított itt, és annyira megszokta a mindennapok folyamatosságát, hogy percre pontosan tudta, mi következik. A tanáriban mindenki kedvesen üdvözölte, miközben az asztalához ment.

– Jó reggelt! – lépett hozzá Peter, az egyik kollégája, akit még az egyetemről ismert. A férfi a fizika tudományát próbálta a fiatalok fejébe tölteni, de csak kevesen voltak, akiket ez a tantárgy igazán képes volt magával ragadni, bárhogy is fáradozott rajta.

– Neked is.

– Jól áll neked az erősebb smink.

– Köszönöm, de remélem, nem lesz rá gyakran szükségem.

– Á, szóval oka van.

– Igen, kissé hosszúra nyúlt az éjszaka, aminek látható jelei maradtak.

– Buli volt és engem nem hívtál? – évődött vele a férfi.

– Bár az, lett volna, nem, dolgozatot javítottam.

– Ennyire szörnyűek voltak azok a dolgozatok?

– Akadt néhány, ami kissé csalódást okozott, de nem mondhatnám, hogy ez volt rájuk a jellemző. Egy kis odafigyeléssel a problémák orvosolhatóak.

– Annyira szeretem az optimizmusodat – nevetett a férfi.

- Talán azért, mert rossz oldaláról közelítéd meg a dolgokat -
vágta kissé oldalba őt Rachel.

- Talán - kacsintott rá Peter.

- Ezek szerint keveset aludtál.

- Jó a meglátásod.

- Azért ebédnél számíthatok rád?

- Természetesen, mint mindig - ami náluk annyit jelentett,
hogy az órák után együtt mentek a közös étkezőbe, ahogy már
évek óta tették minden nap.

Nem mondhatni, hogy az iskolai órák unalmasak egy tanár
számára, legalábbis Rachel számára nem. Szeretett tanítani,
ahogyan a diákjait is szerette. Persze, mindig voltak problémás
tanulók, akikkel többet kellett foglalkozni, vagy jobban
odafigyelni rájuk, ám, amint rájöttek a dolgok lényegére, többé
nem volt velük gond, vagy épp a közös hangot sikerült megtalálni
velük. Azért mindig akadt egy-két kivétel, aki, ha agyon ütötték
volna, sem lett volna képes átlátni a számok rengetegén. Az
ilyenek elég nagy fejtörést tudtak okozni bárkinek, főleg, ha más
tantárgyából meg kifejezetten jól teljesítettek. Neki is volt egy
ilyen diákja, ezért külön órákat is adott neki, csakhogy ne ő
legyen az, aki lerontja a jegyeit. Kissé elhúzódott a foglalkozás,
ezért később ért tanáriba, ahol már Peter várta.

- Sajnálom, hogy késtem.

- Ugyan már, még csak félig haltam éhen - legyintett a férfi.
Gyorsan lepakolta a cuccait és indultak is. Alighogy leültek, Lynn
is csatlakozott hozzájuk.

- Sziasztok! - köszöntötte őket, és leült.

- Szia! - hangzott az egyöntetűen.

- Kész bolondokháza ez a nap!

– Mi történt már megint? – kérdezték ezt is, szinte egyszerre. Kolléganőjük általában két lábbal állt a földön, de időnként megesett, hogy az kicsúszott a lába alól.

– Szakítottam Bobbal.

– Az elmúlt néhány hónapban nem ez volt az első – jegyezte meg Peter két falat között.

– De az igen, hogy ezúttal végleg.

– A nap végére meggondolod majd magad, mint mindig. Felhív, kiengesztel és megy minden tovább, mintha mi sem történt volna.

– Azt hiszen, ezúttal nem így lesz. Van valakije – jegyezte meg, amire mind a ketten felnéztek.

– Sajnálom – szólalt meg Rachel elsőnek.

– Ne tedd, már amúgy sem volt igazán jó a kapcsolatunk.

– Ezek szerint megint lakást keresel? – érdeklődött a férfi.

– Igen, felhívtam néhány telefonszámot, de egyik sem volt a pénztárcámnak megfelelő. Ráadásul, a bajokat tetézve még a kocsim is lerobbant reggel – tette hozzá bosszúsan.

– Először is, miért nem engem kerestél meg először szállás ügyben. A felső szint még mindig üres, mióta kiköltöztél, másodszor, pedig, ha szükséged van segítségre a költözéshez, mi szívesen felajánljuk. Igaz? – nézett Rachelre.

– Természetesen.

– Köszönöm, de már annyi mindent kaptam tőletek, sosem leszek képes meghálálni. Azt pedig, végképp remélni sem mertem, hogy visszakaphatom a régi helyem.

– Ugyan miért nem? Annyira rossz bérlő nem voltál.

– Csak gondoltam, nem tartasz valami megbízhatónak, hogy állandóan ingázom.

– Verd ki a fejedből ezt a badarságot! Attól, hogy a pároddal akartál együtt lakni, még nem vagy megbízhatatlan. Megpróbáltad, de nem sikerült, ennyi a történet.

– Azért ettől valamennyivel több, de firtassuk.

– Szóval, akkor újra elfoglalod a szintet? – Annyira természetes volt részéről a felajánlás, mintha csak sétálni hívta volna, hiszen Lynn, Bob megismeréséig Peter házában lakott, az emeleten. A férfinál helyben nem volt hiány az, biztos. Rachel csodálkozott is azon, hogy ők ketten sohasem lépték át a barátság határát, hiába egy fedél alatt laktak. Padig szerinte igen szép párost alkottak volna.

– Remélni sem mertem, hogy szó lehet róla. Azt hittem, másnak tartogatód, vagy esetleg már valamilyen célra használod.

– Ugyan már, tudod, hogy nincs szükségem a szintre, csak a felesleges dolgaim gyűjtöm oda. És elhíheted, a gyűjtő szenvedélyemnek is jót fog tenni, ha kicsit vissza fogom magam. Szóval?

– Köszönöm, elfogadom az ajánlatot, ám, van egy kikötésem.

– Mi lenne az?

– Csakis abban az esetben térek vissza, ha a költségeket megosztjuk.

– Ha ragaszkodsz hozzá – tárta szét karjait a férfi.

– Mindenképp.

– Rendben.

– Akkor ezen nincs is mit tovább beszélni. A címet tudod, bármikor birtokba veheted a helyet.

– Köszönöm. Hát, a lakáskeresés gyorsan ment, már csak az autóm javítását kellene ilyen gyorsan összehozni.

– Abban is tudunk segíteni, nekem van egy ismerősöm, aki gyorsan és egész jó áron dolgozik – ajánlotta Rachel.

– Ó, ez fantasztikus, imádlak benneteket! – örvendezett Lynn.

Amint másra terelődött a szó, Rachel elvesztette a fonalat. A nap folyamán nem igazán volt ideje az elmúlt esti híváson

töprengenie, ami most eszébe jutott. Észre sem vette, hogy egy ideje csak kavargatja a kanalával az ételt, mindaddig, amíg asztaltársai fel nem hívták rá a figyelmet.

– Rachel? Jól vagy?

– Persze – nézett rájuk meglepve.

– Egy pillanatra nem úgy tűnt.

– Ne haragudjatok, kicsit elkalandoztam.

– A kicsit, enyhe kifejezés, még mosolyogtál is magadban. Megosztanád velünk is, mi volt olyan mulatságos? – kíváncsiskodott Lynn.

– Semmi különös, csak tegnap este volt egy furcsa hívásom.

– Mennyire furcsa? – vonta fel a szemöldökét a férfi.

– Valaki mellé ütött egy számot és véletlenül engem hívott fel.

– Na és, nincs ebben semmi furcsa, velem is előfordult már ilyesmi – vonta meg a vállát Peter.

– Igen, ez valóban nem furcsa, de az igen, hogy nem sokkal később újra hívott.

– Balek, megint mellé tárcsázott.

– Ezúttal nem, kifejezetten velem akart beszélni.

– Miért is? – kérdezte a másik nő, akinek valóban felkeltette az érdeklődését az eset.

– Igazából magam sem vagyok biztos benne, azt mondta, tetszik neki a hangom.

– A hangod?

– Igen.

– És?

– Néhány perccig beszélgettünk, és ennyi.

– Az biztos, hogy az embert nem mindennap hívják fel azzal az üreggyel, hogy szép a hangja. Nem árt vigyázni az ilyen alakokkal – rázta Rachel felé a kanalát a mellette ülő.

– Teljesen ártalmatlan beszélgetés volt, az illető ügyvéd, így nem hinném, hogy rosszat akart volna.

– Messziről jött ember, azt mond, amit akar. Ismered a mondást, ugye? – kontrázott ezúttal Lynn.

– Szerintem igazat mondott.

– Miért vagy ebben olyan biztos?

– Nem tudom, – vonta meg a vállát – megérzés. Őszintének tűnt.

– Jól meg kell fontolni az ilyesfajta megérzéseket, igen sok hibbant ember futkos a világban.

– Jó emberismerőnek tartom magam.

– Persze, mindaddig, amíg egyszer csak be nem következik az ellenkezője.

– Mondom, hogy teljesen ártalmatlan volt az egész – bizonygatta a nő.

– Hmm, ha már itt tartunk, úgy tűnik téged sem hagyott hidegen az ismeretlen, valld be.

– Talán – vonta meg a vállát.

– Ez nem válasz, Rachel.

– De ha egyszer magam sem tudom.

– Na ez itt a gond.

– Ugyan már, ne csináljátok ezt – nézett hol az egyikre, hol a másikra.

– Akkor fejtsd ki bővebben, hogy mi is értsük, mire gondolsz.

– Volt valami a hangjában, a stílusában, ami felkeltette a figyelmem.

– Azt hiszem, az a hang dolog ragályos – bökte kicsit meg Peter Lynnt.

– Igen, én is így gondolom, jobb lesz, ha vigyázunk, nehogy minket is megfertőzzön.

- Jól szórakoztok, ugye? – bosszankodott a nő.
- Meglehetősen.
- Inkább fejezzük be ezt a témát, rendben? Beszéljünk arról, mikor akarsz költözni – terelte másra a szót Rachel.
- Minél előbb.
- A holnap megfelel? – ajánlotta a férfi.
- Tökéletes.
- Akkor ezt megbeszéltük, holnap délután átmegyünk és segítünk a pakolásban.
- Köszí, de azon már túl vagyok, szállításra készen állnak a csomagjaim, az előszobában.
- Szerintem, akkor felesleges is tovább ott foglalniuk a helyet, tudjuk le ma azt a költözést – vágta rá Peter.
- Nekem még órám van délután – vetette fel Rachel.
- Semmi gond, te majd segédkezel a kikapolásban – kacsintott rá a férfi.
- Még szerencse, hogy előrelátó vagyok, és nem gyűjtök felesleges kacatokat, mint egyesek – célzott a másikra.
- Valóban szerencse – vigyorgott szélesen Peter.
- Mire jössz, addigra teljesen kacattól mentesítve lesz a hely.
- Reméltem, hogy nem kell hónapokon keresztül kerülgetem a holmidat – évődött vele Lynn.
- Olyannak ismersz?
- Inkább nem mondom.
- Most törted össze a kicsi szívem.
- Na jó, nem.
- Ettől máris megnyugodtam.
- Ha befejeztétek egymás ugratását, akár indulhatnánk is.

- Te jó ég, már ennyi az idő? – nézet az órájára meglepetten Lynn.

- Jó társaságban repül az idő – mosolygott a csapat egyetlen férfi tagja.

- Ezek szerint a társaság te lennél? – húzta el a száját tréfásan a másik.

- Ki más?

- Akkor a nagyját elintézték ti, én meg majd csatlakozom hozzátok, amint végeztem – vette át a szót Rachel, mikor látta, hogy semmiképp nem akarnak véget vetni az évődésnek. Mint két gyerek, vagy éppen egy pár.

- Persze, addigra mindent elintézünk. Aztán nehogy kihúzd majd magad a részed alól.

- Semmiképp, ne aggódj.